

เทศน์อบรมฆราวาส ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน

เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑

## ความอยากเป็นภัย

วันนี้เป็นโอกาสสวดมนต์อำนวยการของพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ได้มารวมเป็นหัวใจดวงเดียวกัน เพื่อเชิดชูชาติบ้านเมืองของเราซึ่งอยู่ในภาวะคับขัน ให้กระตือรือร้นสู่ความแน่นหนามั่นคงไปโดยลำดับ แล้ววันนี้ก็จะมีกรพุดเกี่ยวกับเรื่องชาติบ้านเมืองของเราด้วย เกี่ยวกับเรื่องศีลเรื่องธรรมด้วย เพราะชาติบ้านเมืองถ้ามีแต่คน ไม่มีศีลธรรมประจำใจเลย บ้านเมืองก็เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นการปกครองบ้านเมืองจึงต้องมีศีลมีธรรมประจำใจแฝงกันไปด้วย ไม่เช่นนั้นล้มเหลว

สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยขึ้นอยู่กับใจผู้มีศีลธรรมเป็นเครื่องรักษา ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นเครื่องรักษาแล้ว สมบัติเหล่านั้นก็มากกลายเป็นพิษเป็นภัยแก่จิตใจของเราได้ และแก่ตัวของเราได้ เพราะฉะนั้นศีลธรรมจึงเป็นของจำเป็น

วันนี้ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาถ้าหากว่าจะพูดไปธรรมดาดูเลย ท่านทั้งหลายที่ยังไม่ทราบปมหลังของหลวงตาก็จะงง ว่าอยู่ ๆ หลวงตาทำไมจึงต้องมาเป็นผู้นำของการบริจาคช่วยชาติบ้านเมืองอย่างนี้ หลวงตานี้เกิดมาจากแห่งหนตำบลใด อย่างนี้อาจมีท่านผู้สงสัยอยู่เป็นจำนวนมาก วันนี้จึงได้ถือโอกาสเปิดปมหลังให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบก่อนว่าเป็นมาอย่างไร เพื่อจะได้เข้าแนวทางที่เรากำลังดำเนินอยู่เวลานี้ โดยความหายสงสัยทั่วหน้ากัน

ตั้งแต่นั้นหลวงตาก็ไม่ได้เคยสนใจที่จะคิดช่วยบ้านช่วยเมืองแบบนี้ มีแต่ความสนใจใคร้อรรถไคร้ธรรม ประพฤติปฏิบัติธรรม ตั้งแต่วันอุปสมบทมา เมื่อศึกษาเล่าเรียนได้พอประมาณแล้วก็เข้าทางด้านปฏิบัติ อยู่ในป่าในเขาในถ้ำเงี้ยว ทรมานจิตใจตัวคนองนี้ให้สงบลงไปโดยลำดับ การอยู่การไปของพระผู้ตั้งใจจะฆ่ากิเลสภายในจิตใจนั้น ย่อมแร้นแค้นกันดาร การอยู่ การหลับการนอน การขบการฉัน ลำบากทั้งนั้น อยู่ในป่าในเขา ตามร่มไม้ มีตัวคนเดียว เป็นที่ไหน ตายที่ไหน ก็เป็นป่าช้าที่นั่น ไม่ได้คำนึงถึงเรื่องความเป็นอยู่ปุวยจะยากลำบากมากขนาดไหน ไม่สนใจ สนใจแต่ธรรมธรรมเข้าสู่ใจเท่านั้น

นี่ข้อสรุปเนื้อความทั้งหลายที่ปฏิบัติมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ตั้งแต่วันออกปฏิบัติมา การเสียสละตัวเองเพื่ออรรถเพื่อธรรมนั้น เสียสละถึงขนาดชีวิตจะขาดหายไปเมื่อไรไม่สนใจ ขอให้ธรรมครองใจเท่านั้น ธรรมครองใจนี้เป็นธรรมที่เรามุ่งมั่น

ต้นเหตุที่จะให้เราที่มีความมุ่งมั่นเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่สงสัย ก็คือได้ไปศึกษากับหลวงปู่

มัน ซึ่งเป็นผู้ครองมรรคครองผล ครองสวรรค์นิพพาน พร้อมอยู่ในนั้นหมด สมบูรณ์แบบคือ หลวงปู่มัน ที่เรามีประวัติกระจายมาแทบทุกวันนี้ นั่นคือองค์ท่านผู้สำเร็จมรรคผลนิพพานมา โดยตรง ถ้าเป็นสมัยครั้งพุทธกาลก็เรียกว่า เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง เป็นผู้เชี่ยวชาญทุกแง่ทุกมุมภายนอกภายใน คำว่าภายนอกได้แก่ความรู้ที่ยังทราบในเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น พวกเปรต พวกผี เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ท่านมีความคล่องแคล่วแกว่งกล้าสามารถ เช่นเดียวกับ ครั้งพุทธกาล ที่ได้ นำตำรา มาสอนพวกเราทุกวันนี้

ดั่งมีในพุทธกิจของพระพุทธเจ้า ทรงแสดงไว้ เราจะแสดงเพียงข้อ ๓ เท่านั้นพอให้ เหมาะสมกัน

**อตุตฺรตฺเต เทวปญฺหาคํ** ตอนเที่ยงคืนทรงแสดงธรรมแก้ปัญหาเทวบุตรเทวดาตั้งแต่ ทำมหาพรหมลงมา จนกระทั่งถึงพวกรุกขเทวดา ให้ได้เข้าใจในแง่ธรรมต่าง ๆ จากพระพุทธเจ้าเป็นคืน ๆ ไป

ในเบื้องต้นท่านก็สอนอุบาสก อุบาสิกา เสียก่อนตอนบ่ายสี่โมง ตอนค่ำเข้ามาอบรมสั่งสอนพระเณร

พอเที่ยงคืนก็ทรงแสดงแก้ปัญหาแก่เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ทั้งหลาย

แล้วก็ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกว่าจะมีความสามารถขนาดไหน พอที่จะรู้มรรคผลนิพพานได้ พระองค์ก็ทรงแสดงแก่ท่านผู้นั้น ๆ นี้เป็นพุทธกิจ

ข้อที่ห้าทรงเสด็จโปรดสัตว์ด้วยการบิณฑบาต

ในข้อที่สามนี้เป็นข้อที่ชาวพุทธของเรา รู้สึกจะมีความสงสัยอยู่มาก อย่างน้อยสงสัยว่า เทวดามีหรือไม่มี มากกว่านั้นก็ปฏิเสธว่าเทวดาไม่มี อินทร์ พรหม ไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี จนกระทั่งนิพพานไม่มี สิ่งที่มีก็มีแต่ความทะเยอทะยาน ซึ่งออกจากอำนาจแห่งราคะตัณหาที่มันผลักดันออกมาให้เกิดความโกรธ เกิดความโลภ เกิดราคะตัณหาขึ้นไปทุกวัน ๆ เจริญขึ้นโดยลำดับ ทับถมธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจนจะปรากฏว่าไม่มี ทั้ง ๆ ที่กล่าวมาแต่ก็รู้ว่า เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม นี้มีอยู่ในหลักของพระพุทธศาสนา ถ้าลบสิ่งเหล่านี้ว่าไม่มีแล้ว ก็เท่ากับลบพระพุทธศาสนาไม่ให้มีในหัวใจของชาวพุทธเรา

ทีนี้ย้อนกลับมาในสิ่งที่ลึกลับเหล่านี้ หลวงปู่มันท่านมีความเชี่ยวชาญเช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล เรื่องเปรต เรื่องผี เรื่องเทวบุตรเทวดา ต้อนรับเทวดา สนทนาธรรมะกับเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ทั้งหลายนี้ เหมือนกันกับการต้อนรับประชาชนชาวเราทั้งหลายที่เข้าไปหาท่านนั้นแล นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเวลาได้เข้าไปหาท่านแล้วท่านแสดงในเรื่องมรรคผลนิพพาน

เข้าสู่จิตใจโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งถึงใจแล้วก็เป็นอันว่าลง คำว่าลงหมายถึงว่า ลงใจทุกอย่าง แล้วว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์

เบื้องต้นเราสงสัยว่ามรรคผลนิพพานจะมีอยู่หรือไม่ ถ้าหากว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่แล้ว เราจะพยายามเอาเต็มความสามารถขาดดิน แม้จะตายก็สละเพื่อมรรคผลนิพพาน เพื่อทรงความสิ้นกิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น อย่างอื่นไม่เอา จะเอาให้ถึงความสิ้นกิเลส คือเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาองค์หนึ่งในวงพุทธศาสนาปัจจุบันนี้ เมื่อได้ทราบอรรถธรรมจากหลวงปู่มั่นอย่างถึงใจแล้วก็สละเป็นสละตาย เข้าสู่ป่าสู่เขาลำเนาไพร ในถ้ำ เจ้ามผา สละชีวิตตลอดมา จนกระทั่งถึง ๙ ปี ที่ได้พืดกับกิเลสเต็มกำลังความสามารถอยู่นี้ เป็นเวลา ๙ ปี

มีหุมีตามีมัจจุก็มีลีนมีกายที่จะใช้ในทางเสียหายนี้ไม่ยอมให้ใช้ ไม่ยอมให้ดู ไม่ยอมให้ฟัง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ยอม สิ่งใดที่จะเป็นข้าศึกต่อธรรมของพระพุทธเจ้า ต่อธรรมภายในใจของตน จากการได้เห็นได้ยินได้ฟังปิดอกให้หมด มีแต่การชำระกิเลสโดยถ่ายเดียวจนเต็มความสามารถ รวมเวลาที่สมบุกสมบัน ถ้าเป็นนักมวยก็เรียกว่าไม่มีกรรมการแยกกัน มันจะยืนเวลาตายไป แล้วไม่ให้หันหน้า น้ำก็ไม่ต้องให้ กรรมการก็ไม่ต้องมี ระหว่างกิเลสกับเราพืดกัน ใครดีใครอยู่บนเวที ใครไม่ดีให้ตกเวที

ผลสุดท้ายกิเลสตกเวทีในคืนวันเดือนหก แรม ๑๔ ค่ำ ตรงกับปี ๒๔๙๓ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เผศพกิเลสบนเวทีวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลาห้าทุ่มเป็ง เสรีจเรียบร้อยแล้วจึงได้ลงมาทำประโยชน์ให้โลก นี่สรุปการปฏิบัติที่ได้ปฏิบัติมา ก่อนที่จะมาประกาศตนเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เป็นมาอย่างไร ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบปุมหลังอย่างนี้ แล้วนำไปพิจารณา พอสสมควรหรือไม่ที่จะเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย เพื่อการบริจาคช่วยชาติของเรา

จากนั้นมาก็ทำประโยชน์เต็มความสามารถ ไม่เคยเก็บสิ่งใดทั้งนั้น สมบัติเงินทองข้าวของตั้งแต่วันสร้างวัดมา ตั้งแต่ปี ๒๔๙๙ จนกระทั่งบัดนี้ สร้างวัดขึ้นเมื่อไรแล้วก็นั้นละคือทำผลประโยชน์ให้แก่โลก เริ่มแรกตั้งแต่การสงเคราะห์คนทุกข์คนจน โรงร่ำโรงเรียนสร้างให้เป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล เวลานั้นก็รื้อยกกว่าโรงแล้ว ถ้าคิดเป็นเงินเราไม่ยากจะพูดว่าหลายร้อยล้าน ถ้าพูดว่าหลายพันล้านนั้นเราเต็มใจที่จะพูด เพราะบริจาคเรื่อยมาตั้งแต่มาสร้างวัดจนกระทั่งบัดนี้ ลีนเงินไปเท่าไรเราไม่คำนึง มีแต่ความเมตตาสงสารโลกทั้งนั้น

แล้วจากนั้นมาก็ได้พิจารณาถึงเรื่องบ้านเมืองของเรา เห็นว่าอยู่ในความอึดอัดเต็มที่ ถ้าเป็นไข้ก็จะก้าวเข้าสู่ไอซียู เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เกิดความเมตตาสงสารชาติไทยของเรา คนทั้งชาติหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ จะเป็นคนจนกันทั้งชาติ เป็นคนจมลงทะเลหลวงกันทั้งชาติ เราจะมอง

ดูเฉย ๆ โดยถือว่าไม่ใช่หน้าที่ของเราอย่างนี้ เราอยู่ไม่ได้เพราะอำนาจแห่งความเมตตาของ พระพุทธเจ้านั้นล้นโลกล้นสงสาร เมื่อมีอยู่ในจิตใจผู้ใดผู้นั้นย่อมมีเมตตาสงสารมากโดยลำดับ

แม้เราตัวเท่าหนูนี้ก็ตาม เมื่อเห็นความสมบูรณ์พูนผลประจักษ์หัวใจแล้วว่า ไม่มีสิ่งใด บกพร่องในตัวของเราต่อการเสาะแสวงหาธรรมเข้าสู่ใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน พระพุทธ เจ้าตรัสรู้อย่างไรเราไม่สงสัย พระสาวกอรหัตตอรหันต์ตรัสรู้อย่างไรเราไม่สงสัย นิพพานเป็น อย่างไรไม่สงสัย หายสงสัยแล้ว เพราะธรรมทั้งสามประเภทที่แยกออกมาพูดนี้เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันแล้ว หากจะเทียบก็เหมือนกันกับแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงดังที่เราเห็นกันอยู่นี้แล

แม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลเข้าสู่มหาสมุทรทะเลหลวง สายต่าง ๆ คือมาจากสายนั้นสายนี้ เช่นอย่างแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำบางปะกง เป็นต้น ไหลลงไปไหน ไหลลงไปสู่ทะเลหลวง เมื่อ แม่น้ำเหล่านี้ไหลลงเข้าไปสู่ทะเลหลวงแล้ว น้ำเหล่านี้ก็แยกกันไม่ออกกับทะเลหลวง กลายเป็น น้ำมหาสมุทรทะเลอันเดียวกันไปหมด อันนี้ฉันใดก็เหมือนกัน คำว่ามหาวิมุตติมหานิพพานนั้น เท่ากับมหาสมุทรทะเลหลวงนั้นแล

ต่างท่านต่างองค์ต่างศึกษาต่างประพฤติปฏิบัติตามอรรถตามธรรม ตามแนวทางของ พระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้แล้วอย่างไร ด้วยสุปฏิปันโน อชฺฐา ญายา สามิจิปปฏิปันโน ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ต่อแนวทางของพระพุทธเจ้าแล้ว นี้เรียกว่าผู้ก้าวตามสายคลองลงไป สายทางลงไป จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น เมื่อถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นแล้วความบริสุทธิ์ของพระ พุทธเจ้า กับความบริสุทธิ์ของสาวกทั้งหลายผู้บรรลุถึงความบริสุทธิ์แล้วเป็นอันเดียวกัน กลาย เป็นแม่น้ำมหาวิมุตติมหานิพพานไป

นี่ละมหาวิมุตติมหานิพพานคือรวมเป็นธรรมทั้งแห่ง บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ มากน้อยเพียงไร รวมเข้าเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานทั้งหมด เช่นเดียวกันแม่น้ำมหาสมุทร ทะเลหลวงนั่นเอง ซึ่งรับจากแม่น้ำสายต่าง ๆ รวมมาเป็นมหาสมุทรทะเลหลวง นี่ก็เหมือนกัน รับจากผู้สำเร็จมรรคผลนิพพานในที่ต่าง ๆ ในเวลาต่าง ๆ กันเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน นี่ ละมหาวิมุตติมหานิพพานเป็นสิ่งที่มียู่เช่นนี้ประจำโลกประจำสงสารมานาน

มหาสมุทรทะเลหลวงใครไม่สงสัย แต่มหาวิมุตติมหานิพพานนี้สงสัยกันทั้งโลก ดีไม่ได้ ว่าไม่มี เช่น นิพพานไม่มี สำหรับคนมีกิเลสหนา ๆ ปัญญาหยาบ ๆ อย่างพวกเรานี้จะเอาอะไร มาให้เชื่อมั่นไม่ยอมเชื่อง่ายแหวะ เพราะกิเลสปิดหูปิดตาไว้หมดไม่ยอมให้เชื่อ ถ้าเรื่องของ กิเลสแล้วเอาวันยังค่ำคืนยังรุ่งไปได้ ตายไม่มีป่าช้าไปได้หมดทั้งนั้น นี่เรื่องของกิเลสฉลาด สัตว์โลกเป็นอย่างนี้

โลกจึงมีแต่ความรุ่มร้อนวุ่นวายระส่ำระสายเต็มบ้านเต็มเมือง แต่ไม่ยอมเห็นโทษว่าอัน

โตเป็นตัวสาเหตุให้เกิดโทษเกิดภัย ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานอย่างนี้ โลกทั้งหลายไม่รู้ไม่เห็น เพราะกิเลสปิดหูปิดตาไว้หมดไม่ให้รู้ให้เห็น

การเห็นมรรคผลนิพพานก็เหมือนกัน ต้องเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วเท่านั้น ถึงจะเห็นได้รู้ได้ แล้วใครจะปฏิเสธมรรคผลนิพพานว่าไม่มีขนาดไหนก็ตาม ท่านผู้ทรงมรรคผลนิพพานไว้อย่างเต็มหัวใจแล้ว ท่านก็มีแต่ความสดสังเวช นี่ละที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยในการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก เพราะหนาแน่นด้วยกิเลส ความโลภก็มาก ความโกรธก็มาก ราคะตัณหา也多 ต่างอันต่างส่งเสริมกัน

ความมากแห่งสิ่งเหล่านี้คือมากพินมากไฟนั่นเอง ท่านเรียกว่า ราคะคุณา โทสะคุณา โมหะคุณา โลภะคุณา ความโลภก็เป็นไฟกองหนึ่งที่เผาไหม้สัตว์ทั้งหลาย ความโลภเป็นยังไง คือความหิวความกระหาย ความอยากได้ไม่มีเมื่อพอ มีเท่าไรไม่พอ ๆ จนกระทั่งวันตายก็ไม่พอ นี่เรียกว่าโทษแห่งความโลภ ทำคนให้ลุ่มเนื้อลุ่มตัว ลุ่มชีวิตจิตใจ ลุ่มเป็นลุ่มตายลุ่มป่าช้าของตัวเอง เพราะอำนาจแห่งความโลภ มีแต่อยากตลอดเวลา เป็นเศรษฐีแล้วยังให้ถึงขั้นมหาเศรษฐีอีก ได้เท่าไรไม่พอ

ความอยากนั้นแลเป็นตัวภัยของโลก ไม่ใช่สมบัติเงินทองข้าวของต่าง ๆ เป็นตัวภัยเป็นตัวให้ทุกข์แก่โลก ความอยากความหิวโหยภายในจิตใจ ที่ได้แล้วไม่พอ ๆ นั้นแลเป็นตัวภัยบีบหัวใจของโลก เพราะฉะนั้นจึงไม่มีใครได้รับความสุขความสบาย เพราะความอยากความทะเยอทะยานนี้บีบอยู่ที่หัวใจของทุกคน นับตั้งแต่มหาเศรษฐีลงมาจนกระทั่งถึงคนทุกชั้นใช้เชิญใจ ความอยากมีน้อยทุกชั้นน้อย ความอยากมีมากทุกชั้นมาก เพราะความอยากเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา

เมื่อไม่ได้อย่างสมใจแล้วก็เกิดความโกรธความเคียดแค้น นี่ก็สร้างกองไฟกองหนึ่งขึ้นมาภายในจิตใจ เผาอยู่ที่จิตใจนั้นแหละ ไม่ได้ไปเผาอยู่ที่กรมบ้านช่อง สมบัติเงินทองข้าวของสถานที่ใด ๆ แต่มันเผาที่หัวใจสัตว์โลก ความโกรธก็เผาอยู่ที่หัวใจ ยิ่งราคะตัณหาด้วยแล้วยิ่งต่างคนต่างส่งเสริมให้เป็นพินเป็นไฟ เผาไหม้ไม่มีขอบเขตเหตุผลหรือเขตแดนใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าราคะตัณหาได้เกิดขึ้นแล้วตาบอดหูหนวกไปหมด ลืมบุญลืมบาป ไม่มีหิริโอตตัมปะภายในจิตใจเลย คือราคะตัณหาที่แลมันปิดหูปิดตาปิดจิตปิดใจของสัตว์โลก ไม่ให้มองเห็นอรรถเห็นธรรมว่าเป็นอย่างไร

เฉพาอย่างยิ่ง เช่นคนไม่มีศีลห้าภายในตัวเลยนี้ เป็นคนที่เดือดร้อนมาก เป็นคนที่สร้างความทุกข์ความทรมานแก่ตนและครอบครัวมาก ยกตัวอย่างเช่น กาเมสุ มิจฉาจาร ศีลข้อนี้พระพุทธเจ้าท่านบังคับไว้เหมือนกับว่า เอาศีลข้อนี้เข้าบังคับไฟให้อยู่ภายในเตา อย่าให้ออก

นอกเตา ถ้าอยู่ในเตาแล้วเราหุงต้มแกงก็สะดวกสบาย เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักษาไฟไว้ด้วยดี ถ้าให้ออกจากเตาแล้วลูกกลมใหม่ไม่มีขอบเขต ขอแต่เชื้อไฟมีอยู่ที่ไหนไฟจะลูกกลมไปหมด

อันนี้ก็เหมือนกัน กาเมสุ มิจฉาจาร คือศีลข้อห้ามสำหรับชาวพุทธของเรา แต่ไม่ค่อยมีใครเหลียวแล เมื่อเป็นเช่นนั้นโลกก็ร้อน เฉพาะอย่างยิ่งสามภรรยา อยู่ด้วยกัน นอนติดแนบกันอยู่นั้นแล แต่เวลาเปลอแพล็บเดียวเท่านั้น ไปกว้านเอาหญิงกาฝากชายกาฝากมาแล้ว มาเผาบ้านเผาเรือน นี่คือการทำลายศีลธรรมข้อที่สาม ก็เท่ากับทำลายตัวเองและทำลายครอบครัว ให้เสียหายล่มจมไปตาม ๆ กัน ครอบครัวนี้ก็เป็น คนนั้นก็เป็น คนนี้ก็เป็น หมดโลกหมดสงสารมีแต่คนเป็นแบบเดียวกันหมดนี้ บ้านเมืองไทยของเราขึ้นอยู่กับอยู่ได้หรือไม่ ขอให้วาดภาพพิจารณา การทำลายศีล การไม่มีศีล เป็นโทษอย่างนี้เอง

แต่ความเป็นผู้มีศีลนี้ จะไม่เป็นมหาเศรษฐีก็ตามเถอะ ขอให้ศีลธรรมภายในจิตใจ ผัวเมียอยู่ด้วยกันด้วยความแน่นคั่นกันดารก็ตาม แต่จิตใจฝากเป็นฝากตาย มีความจงรักภักดี มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันแล้ว อยู่ได้ด้วยมีความสุข ดียิ่งกว่าเศรษฐีที่มีเมียเป็นร้อย ๆ คนเสียอีก เศรษฐีมีเมียเป็นร้อย ๆ คนนั้น คือกองไฟร้อย ๆ กองเผาหัวใจ ต่างกันอย่างไร เพราะฉะนั้นคนเราไม่ได้มีความสุขความสบายเพราะทรัพย์สินเงินทองข้าวของโดยปราศจากศีลธรรม คนมีความสุขเพราะความมีศีลธรรมเป็นเครื่องค้ำประกันต่างหาก

เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ ต่างก็กราบไหว้บูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อยู่ตลอดเวลาแล้ว ขอให้หมั่นธรรมะเหล่านี้มาปฏิบัติต่อตัวเอง ธรรมท่านสอนไว้อย่างนั้น เราปฏิบัติอย่างไร เราทำอย่างหนึ่งธรรมท่านสอนอย่างหนึ่ง เราทำอย่างหนึ่ง ขัดแย้งกันตลอดเวลา เท่ากับกิเลสกับธรรมภายในหัวใจ ภายในความประพฤติของเรา รบกันอยู่ตลอดเวลาแล้วก็หาความสุขไม่ได้ โลกนี้จะกว้างแสนกว้างก็ตาม โลกไม่มีความหมาย แต่มันมาคับแคบอยู่ที่จิตใจ ถูกกิเลสความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาบีบบังคับเผาผลนอยู่ภายในจิตใจ ให้เกิดความเดือดร้อนนี้ต่างหาก อันนี้เป็นของสำคัญ

เพราะฉะนั้นชาวพุทธของเรา ขอให้หมั่นจิตเข้ามาสู่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สู่ศาสนาบ้างเถิด เราจะพอมีความสุข มีฝั่งมีฝามีเหตุมีผลมีเขตมีแดน ผัวเมียก็อยู่ด้วยกันเป็นผาสุก เพื่อนบ้านร้านตลาดที่ไหนก็ตาม มิตรสหายที่ไหนก็ตาม เมื่อต่างคนต่างมีศีลมีธรรมแล้ว เข้ากันได้สนิทอย่างง่ายตายทีเดียว ถ้าขาดศีลธรรมเสียอย่างเดียว ผัวเมียก็แตกจากกันอยู่กันไม่ได้ นี่ละศีลธรรมมีคุณค่าอย่างนี้

วันนี้ได้พูดเกี่ยวข้องกับปุมหลังของหลวงตาบัวแล้วจนกระทั่งมาถึงบัดนี้ จากนั้นไปที่ใด มาเห็นชาติบ้านเมืองมีความเดือดร้อนวุ่นวายอย่างนี้แล้ว ก็ได้ประกาศตนออกมาเพื่อเป็นผู้นำ

ของพี่น้องทั้งหลาย ว่าสมควรจะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้อย่างไรหรือไม่ นี่ละการที่มาประกาศตนเพื่อเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ก็ได้หายสงสัยแล้ว ในตัวเองไม่มีอะไรสงสัยแล้ว

พูดถึงเรื่องความสุจริตยุติธรรมนี้เราไม่อยากพูดว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าว่าเป็นล้าน ๆ เปอร์เซ็นต์เราพอใจในความเป็นอยู่ของเราที่ประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้ เพราะมีแต่ธรรมล้วน ๆ ในหัวใจไม่มีกิเลสตัวใดที่เข้ามาแทรกสิ่งเลยตั้งแต่ปี ๒๕๙๓ มาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่ได้มีกิเลสตัวใดเท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่มาแสดงเป็นข้าศึกลวดลายต่อหน้าต่อตาให้เราเห็น เพื่อจะได้ต่อสู้กันไปอีกนั้นไม่มีเลย

เราพอทุกอย่างทุกอย่างแล้ว จึงมีความเมตตาสงสารแก่โลกมาก เฉพาะอย่างยิ่งมีความเมตตาสงสารแก่ชาติไทยของเรา ซึ่งเวลานี้อ่อนแอเหลือต่ออันตรายอยู่มาก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณาพิจารณา วันนี้เป็นวันที่พระพุทธเจ้าประทานเมตตาธรรมมา โดยที่หลวงตาบัวเป็นผู้นำมาโปรดโปรดแก่พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ให้สมาความสามัคคี ความรักกัน ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันรักชาติไทยของเรา ให้ต่างคนต่างสามัคคี ต่างคนต่างเสียสละ เพื่อชาติไทยของเรา เริ่มต้นตั้งแต่ทองคำ

วันนี้ได้พูดเกี่ยวกับเรื่องชาติบ้านเมืองของเรา ก้าวเข้ามาสู่สถานที่นี้ เรามองเห็นดอลลาร์ มองเห็นทองคำ มองเห็นกองผ้าป่านี้ หลวงตาบัวนี้ยิ้มเชียววันนี้ หลวงตาบัวยิ้มที่สถานที่นี้แหละ ที่อื่นเคร่งขรึมมา คอยแต่จะดู ใครพูดไม่ถูกอรรถกถาธรรมจะดู แต่พอมองเห็นทองคำมองเห็นดอลลาร์ มองเห็นเงินสด ที่ท่านทั้งหลายจะนำเข้าสู่ชาติไทยนี้แล้วยิ้มตลอดเลยหลวงตาบัว ถึงใครจะมาดูบ้างก็ไม่น่าจะโกรธเขา เพราะเวลานี้น้ำหนักของความยิ้มต่อทองคำ ต่อดอลลาร์ของเรามีมาก จึงยิ้มได้ จึงขอขอบคุณและอนุโมทนาแก่พี่น้องทั้งหลาย

หลักใหญ่ของเราที่จะให้ชาติไทยมีความเจริญรุ่งเรือง มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นนั้นหนึ่ง เป็นผู้รักชาติไทยของเราโดยแท้ อย่าให้เพื่อนบ้านเพื่อนเมืองเขาภายนอกมาดูถูกเหยียดหยามชาติไทยของเรา ว่าเป็นชาติที่ต่ำต้อยน้อยหน้า ให้มีความรักซึ่งกันและกัน มีหัวใจดวงเดียวกัน เพื่อความรักชาติด้วยกัน จากนั้นก็มีความสละ มีมากมีน้อยเราอย่าไปคำนึงถึงความมีความจนของเรา

ให้เราคำนึงถึงว่าชาติบ้านเมืองจะอยู่ได้เพราะอะไร ถ้าอยู่ได้เพราะสิ่งที่กล่าวมานี้ เราก็ต้องชวนชวนหาสิ่งที่กล่าวมานี้มาสนับสนุนกัน เศรษฐีก็สนับสนุน คนทุกชั้นคนจนก็สนับสนุน ต่างคนต่างสนับสนุน เมืองไทยเราไม่ต้องฟื้นฟูขึ้นโดยลำดับ ถ้าชาติอันนี้เสียแล้วนับวันที่จะร่อยหรอลงไป และล่มจมลงไปได้โดยไม่อาจสงสัยเช่นเดียวกัน มาวันนี้จึงได้มาประกาศตนเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย โดยยกปฐมาหลังขึ้นมาให้พี่น้องทั้งหลายนำไปพิจารณา ว่าสมควรจะ

เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายอย่างไรหรือไม่

จากนั้นก็ขอชวนเชิญพี่น้องทั้งหลายได้ช่วยกันบริจาค ต่างคนต่างบริจาคมากน้อยก็ตาม การบริจาคมนี้ไม่มีเวล่ำเวลา ไม่มีวันนั้นเดือนนี้ เราทำกันเหมือนกับเรารับประทาน เรารับประทานเอาความอิ่มเป็นสำคัญ รับประทานไปเรื่อย ยังไม่อิ่มไม่หยุด รับประทานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งอิ่มเมื่อไรแล้วก็พองเอง หยุดเอง รู้ตัวเอง เมืองไทยของเราก็อย่างนั้นเหมือนกัน เวลาที่กำลังหิวโหยกับสมบัติเงินทองข้าวของที่นำไปป้อนคลังหลวงของเราให้เป็นความสง่างาม

แล้วทองคำก็เคยได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่า ทองคำนี้จะให้เป็นแกนเป็นสมบัติประกันชาติของเราเข้าสู่คลังหลวง ส่วนดอลลาร์นั้นจะนำไปใช้หนี้เขา เข้าช่องทางที่กำหนดกันไว้เรียบร้อยแล้ว สำหรับเงินสดนั้นเราจะช่วยภายในประเทศของเรา สถานที่ใดเห็นว่าขาดตกบกพร่องเห็นสมควรที่จะช่วยเหลือ โดยไม่มีการรั่วไหลแตกซึมแล้วเราก็จะส่งมอบให้เป็นหน่วย ๆ ไป เรื่องสามอันนี้ก็ดังที่เคยเรียนให้ทราบแล้วอย่างนี้ จึงขอเชิญชวนพี่น้องทั้งหลายได้ช่วยกัน

ให้รักชาติ รักตัวของเรานั้นแหละคือรักชาติ แล้วการเสียสละก็เสียสละเพื่อชาติ ก็คือตัวของเรา ชาติอยู่ได้เราอยู่ได้ ชาติอยู่ไม่ได้ จะเป็นมหาเศรษฐีก็อยู่ไม่ได้ ล้มจมไปตาม ๆ กันหมด ชาติเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายถือชาติเป็นสำคัญ แล้วต่างคนต่างเสียสละ วันนี้อการแสดงธรรมก็ไม่ค่อยสะดวกเท่าไรนัก รู้สึกว่าเหนื่อยมาก นี้ละพูดกับคนแก่เป็นอย่างนี้ละ

เวลานี้อายุหลวงตาบัวได้ ๘๕ จะเต็มวันที่ ๑๒ สิงหาคม นี้ วันที่ ๑๒ สิงหาคมจะมาถึงนี้เป็นอายุ ๘๕ ปี บวชมาได้ ๖๔-๖๕ พรรชานี้แล้ว มีตั้งแต่การประพฤติปฏิบัติขวนขวายหาอรรถหาธรรมเข้าสู่ตัวอย่างเดียว จนเป็นที่ภูมิใจในตัวเอง หาที่สงสัยไม่ได้แล้ว แม้ที่สุดพูดก็สาธุ พระพุทธเจ้าประทับนั่งอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถามในความบริสุทธิ์ของตน พระนิพพานก็ไม่ทูลถาม ธรรมอยู่ที่ไหนก็ไม่หา เพราะธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว นิพพานกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว

พระพุทธเจ้าทรงธรรมประเภทใด เราทรงไว้อย่างเต็มภูมิแล้ว จึงไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าเรียกว่า สนฺทิกฺขุโณ ความรู้เองเห็นเอง พระพุทธเจ้ามอบให้กับผู้ปฏิบัติทุกคนจะพึงรู้เองเห็นเอง นี่คือผลแห่งการปฏิบัติของพระพุทธศาสนาเรา ศาสนาเราไม่ใช่มีแต่ตำรับตำรา มีแต่กระดาษดินสอดเติมบ้านเต็มเมืองเต็มวัดเต็มวา ไม่มีตนมีตัวไม่มีเนื้อหนัง เป็นสักขีพยานมายืนยันเลย ก็เท่ากับพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะ ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะ

แต่นี้พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ธรรมเป็นธรรมอันเอก มาสอนโลกก็สอนเพื่อ



ความรู้จริงเห็นจริง ตามที่พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นและสั่งสอนโลกมาโดยลำดับนั้นแล เมื่อเราปฏิบัติแล้วเราต้องรู้

เฉพาะอย่างยิ่งพวกฆราวาสญาติโยมของเรา ก็ให้ต่างคนต่างมีศีลมีธรรมประจำเพศของตน เช่นอย่างศีลห้านี้ จะให้มีความแม่นยำในข้อไหน เกรงครัดในข้อไหน ขอให้นำไปปฏิบัติเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้ กาเมสุ มิจฉาจาร กำลังกำเริบเลิบบาน คือราคะตัณหากำลังกำเริบเลิบบานมาก ให้เอา กาเมสุ มิจฉาจาร ไปบีบกิเลสตัณหาตัวนี้ให้อยู่ในเงื้อมมือของเรา อย่าให้ดีดให้ดินเกินเหตุเกินผล ไม่ว่าหญิงสาวชายหนุ่มก็ตาม ให้อยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรมจะพอดีพองาม เป็นผู้มีสำราศี เป็นผู้มีศักดิ์ศรี สามภรรยาที่อยู่ด้วยกัน ขอให้มีความจงรักภักดี ซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน

นี่ละศีลธรรมข้อนี้รักษาความเดือดร้อน คือกำจัดความเดือดร้อนทั้งหลายเสียได้ เป็นความสงบร่มเย็นต่อกัน นี้คุณของศีล อาณิสสของศีล เห็นประจักษ์มีความสุข ถ้ามีศีลธรรมเป็นเครื่องกำกับ เป็นเครื่องรักษาแล้วก็เป็นคู่บารมีกัน ขอให้ศีลธรรมนี้ไปประดับตัวของเราต่างคนต่างเป็นคู่บารมีพึงเป็นพึ่งตายซึ่งกันและกันจนอวสานแห่งชีวิต ตายแล้วยังไม่ยอมให้ตาย ยังเสียตาย เพราะเป็นคนดีมีศีลธรรม แต่ถ้าใครเป็นคนชั่วแล้วอยากให้ตายตั้งแต่ยังไม่ตาย นั้นผิดกันอย่างนั้นนะ นี่ละศีลธรรมอยู่ที่ไหนมีความสงบร่มเย็นที่นั่น

วันนี้พูดก็เห็นจะพูดมากยิ่งกว่านี้ไม่ได้ รู้สึกเหน็ดเหนื่อย เมื่อพูดจบลงแล้วท่านผู้ใดจะมีปัญหาข้อข้องใจอะไร จะถามกันบ้างก็พอได้ และในอวสานสุดท้ายนี้ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

## ตอบปัญหา

ถาม ในปี พ.ศ.๒๔๙๓ ที่หลวงตาบอกว่าไปเผาภิเษกอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ อยากจะให้หลวงตาอธิบายว่า เผาศพภิเษกที่วัดดอยธรรมเจดีย์นี้ คืออย่างไรครับ

หลวงตา คนไม่เคยปฏิบัติไปถามเรื่องเผาศพภิเษกเผาอย่างไรได้ยังไงละ ตั้งแต่กิเลสเผาหัวใจเจ้าของอยู่ยังไม่เห็นรู้ แล้วจะไปรู้ได้ยังไงว่าท่านผู้ปฏิบัติท่านฆ่ากิเลสท่านฆ่าอย่างไร ก็ต้องผู้ปฏิบัติเท่านั้น อย่างที่เราไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าว่าพระพุทธเจ้าท่านฆ่ากิเลสท่านฆ่าอย่างไร เราไม่สงสัยเพราะฆ่าแบบเดียวกัน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านตรัสรู้อย่างไร ไม่สงสัยเพราะตรัสรู้แบบเดียวกัน พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลสสิ้นยังงี้ ไม่สงสัยเพราะสิ้นกิเลสแบบเดียวกัน

แต่นี้เราไม่เคยปฏิบัติ ตั้งแต่เพียง อร์หิ สมฺมาสมฺพุทฺโธ ก็แะ ๗ ๗ คอยแต่จะหลับ แล้วยังมาถามหาเผาศพภิเษกเผาอย่างไรได้ยังไง ตั้งแต่กิเลสเผาอยู่ที่หัวใจยังไม่เห็นรู้ มีแต่กิเลสเผาเรา เราไม่ได้เผาภิเษกเวลานี้นะ ส่วนมากชาวพุทธเรามีแต่กิเลสเผาที่นั่นแหละ เรา

ไม่ได้เผากิเลส เพราะฉะนั้นไม่อยากจะตอบมากกว่านี้เดี๋ยวจะเข้าเนื้อกัน เข้าเนื้อทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ

การฆ่ากิเลสเผาศพกิเลสวิธีใดนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องตอบกันมากละนะ เพราะผู้ไม่ปฏิบัติไม่รู้จริง ๆ เรื่องการฆ่ากิเลสเผาศพกิเลสเผาอย่างไร แต่ผู้ปฏิบัตินั้นรู้จริง ๆ เผาอย่างไรเผากิเลส ท่านเผาด้วยตปธรรมของท่านที่ปฏิบัตินั้นแหละ ทีนี้เราไม่ได้ปฏิบัติเราก็ไม่รู้ เลยไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรกัน อธิบายอย่างไรให้ฟัง เพราะไม่รู้

เอ้า ขอตอบซ้ำท้ายอีก ขอตอบวิธีฆ่ากิเลส คอยฟังวิธีฆ่ากิเลส ถ้ามันตระหนี่ดี เหนียวให้ฆ่าด้วยการให้ทาน ด้วยการเสียสละ นี่เรียกว่าเป็นการฆ่ากิเลสประเภทหนึ่ง ถ้ามันนอกใจจากผัวจากเมียไป ไม่เป็นคู่ฟุ้งเป็นฟุ้งตายกันแล้ว ให้รีบแก้ตัวทันที ให้ กามเมสุขมิจนจาร ศีลข้อที่สามรักษาไว้อย่างเข้มงวดกวดขัน อย่าให้ออกนอกบ้านไปเลย นี่เป็นวิธีฆ่ากิเลสตัวหนึ่ง กิเลสตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก มันลูกกลมเผาบ้านเผาเมืองได้เพราะกามกิเลส ได้เท่าไรไม่พอนี้แหละ ถ้ามันโลภมาก ๆ ก็ให้ระลึกถึงความตายบ้าง ป่าช้ามีนะคนเรา ไม่ใช่ว่าจะไม่ตาย มันตายได้นะ มหาเศรษฐีก็ตายได้ถ้าลืมเนื้อลืมตัวแล้วยิ่งไปใหญ่ อย่าให้ลืมเนื้อลืมตัวนี่ก็คือการยับยั้งอันหนึ่ง การฆ่ากิเลสประเภทหนึ่ง

การฆ่ากิเลสมีหลายประเภท ถ้ามันหลงมกมายจนลืมเนื้อลืมตัว ไม่มีศีลมีธรรมประจำใจเลย จะเป็นจะตายที่ไหนไม่สนใจ มีแต่วิ่งเต้นชวนชวายเป็นทำ หาตั้งแต่กิเลสตัณหาพอกพูนหัวใจ ให้เรายับยั้งตัวเอง ระลึก มรณสติ คือความตายมาไว้ในหัวใจของเราจะตายแน่ ๆ วันหนึ่งแน่นอน ความทะเยอทะยานเหล่านี้มันก็หดตัวลงมา อันนี้ก็เรียกว่าเป็นฆ่ากิเลสประเภทหนึ่ง นี่เป็นประเภทฆ่ากิเลสส่วนหนึ่ง

ส่วนวิธีประเภทฆ่ากิเลสของผู้ที่สิ้นกิเลสแล้ว ท่านฆ่าด้วยมหาสติมหาปัญญา พระพุทธเจ้าฆ่าด้วยมหาสติมหาปัญญา เป็นสติปัญญาที่เลิศเลอที่สุด ไม่มีสติปัญญาในโลกเมืองไทยของคนมีกิเลสนี้ ไม่มี มีแต่ผู้ที่จวนจะสิ้นกิเลสตั้งแต่พระอนาคามีขึ้นไป เป็นผู้ที่จะได้สติปัญญาที่จะสังหารกิเลสโดยถ่ายเดียว แล้วกิเลสมันเสื่อมลงด้วยมหาสติมหาปัญญานี้แล นี่แหละท่านเผาศพกิเลสท่านเผาด้วยมหาสติมหาปัญญา

ถ้าเราอยากรู้จักให้พากันนั่งภาวนาบ้างซี พุทโธ ธัมโม สังโฆ อย่าลืมเนื้อลืมตัวจนเกินไป จิตจะสงบ จิตสงบแล้วเราจะเห็นโทษแห่งกิเลสตัวเพื่อนพ้อง ตัวยุ่งเหยิงวุ่นวาย ฟุ้งซ่านรำคาญมากเข้า ๆ จิตสงบมากเข้าเท่าไรเรายังเห็นโทษแห่งความวุ่นวายมากเข้า แล้วสงบมากเข้า ๆ ปัญญาที่ค่อยจะเกิดขึ้น รู้ความเป็นความตาย รู้โทษรู้กรรมของกิเลส รู้คุณของอรรถของธรรมขึ้นเป็นลำดับลำดับ จากนั้นก็ก้าวขึ้นมหาสติมหาปัญญาแล้วสังหารกิเลสเรียบไม่มีอะไร

เหลือเลย นั่นละเรียกว่าเผาศพกิเลส ไม่ต้องหาพิน ไม่ต้องหาเมรุอะไร เผาศพกิเลสเผาที่หัวใจ เพราะกิเลสมีอยู่ที่หัวใจ วันนี้ขอฝากธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปฆ่ากิเลสของตัวเอง